

Arrest

nr. 346 107 van 4 mei 2026
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SWELDENS
Lange Elzenstraat 44
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 9 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 337 266 van 5 december 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgend op de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing, waarbij de vordering werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. SWELDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Aan de heer: (...), geboren te L., op (...)1994, onderdaan van Kroatië, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan huisdiefstal (22 feiten), feiten waarvoor hij op 10.05.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële schade maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (2 feiten), feiten waarvoor hij op 12.05.2025 (op verzet vonnis 28.06.2023) werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegendheid van de uitoefening van hun bediening, met bloeditstorting, verwonding of ziekte tot gevolg (herhaling), weerspannigheid zonder wapens (herhaling), feiten waarvoor hij op 03.02.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Op 30.05.2024 werden de politiediensten opgeroepen om zich te begeven naar een adres te Antwerpen inzake feiten van intrafamiliaal geweld. Ter plaatse begaven de inspecteurs zich naar de derde verdieping te begeven alwaar zij opmerkten dat de voordeur van het desbetreffende appartement op een kier stond. Nadat zij zich kenbaar maakten en enkele keren op de deur had geklopt, betraden de inspecteurs het appartement. Eenmaal binnen trof men betrokkene zwaar geïntoxiceerd aan op het bed. Men trachtte om deze te wekken door aan zijn schouder te schudden en zijn deken weg te trekken. Nadat hierop evenwel geen enkele reactie kwam, diende Inspecteur D.J. hem een pijnprikkel toe achter het rechteroor, waarop betrokkene vervolgens met zijn vuist naar haar uithaalde. Betrokkene werd aan zijn rechterhand geboeid, doch sloeg hij erin om zijn linkerhand vrij te houden waarop hij nogmaals kon uithalen. De politiediensten trachtten betrokkene naar de grond te werken, doch dit mislukte vermits hij veel weerstand bood. Hij reageerde zeer agressief naar de dienstdoende inspecteurs. Op een gegeven moment nam betrokkene de duim van inspecteur J vast en trok deze volledig richting haar bovenlichaam. Pas nadat zij hem enkele kniestoten had toegediend, liet betrokkene de duim uiteindelijk los. De rechtbank tilt zwaar aan de fieten. Deze getuigen immers van een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen die behoren tot de ordediensten en die dagelijks instaan voor de maatschappelijke rust en de veiligheid van eenieder. De door betrokkene gestelde gedragingen wijzen op een agressieve ingesteldheid.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (huisdiefstal (22 feiten), mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (2 feiten), het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloeditstorting, verwonding of ziekte tot gevolg (herhaling), weerspannigheid zonder wapens (herhaling)) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.05.2016 in het bezit werd gesteld van een E kaart. Op 08.10.2021 werd hij van ambtwege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer

dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 04.12.2024 in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 24.01.2025 gesproken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij geeft aan geen intentie te hebben om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst, Kroatië. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij sinds 15.09.2015 in België verblijft. Hij kwam met de bus naar België met als doel om hier te komen werken. Zijn partner is zwanger van zijn kind en woont te Antwerpen. Daarnaast heeft hij 2 minderjarige kinderen bij zijn ex-partner (...). Zijn hele familie (moeder, zus en broers) verblijft in België. Hij heeft reeds op verschillende plekken gewerkt. Hij heeft geen medische problemen. Hij wil niet terugkeren naar Kroatië omdat zijn leven in België en omdat hij zijn hoogzwangere Belgische vriendin niet wil achterlaten.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat hij regelmatig bezoek ontvangt van zijn partner en hun dochter.

Betrokkene heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Zijn recent geboren dochter is nog zeer jong en kan zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat zij in België is geboren, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van haar vader. Uiteraard kunnen zijn partner en zijn dochter niet gedwongen worden om het Belgische grondgebied te verlaten maar dat maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. Hierover dient opgemerkt te worden dat de vrouw en kind van de betrokkene zelf geenszins verplicht worden België te verlaten.

Voor zover zowel betrokkene als zijn partner dit wensen kunnen zij hun relatie verder zetten zonder dat betrokkene verblijfsrecht heeft in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van zijn vriendin, alwaar hij wel legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat extra inspanning vragen. Tijdens de gevangenschap van betrokkene heeft zijn vriendin kennelijk ook de moeite genomen contact met hem te houden. Aldus sluit niets uit dat zij dit ook zou kunnen doen indien betrokkene in het buitenland zou verblijven.

Betrokkene maakte ook melding van nog 2 kinderen, die bij zijn ex-partner verblijven. Deze kinderen komen niet op bezoek in de gevangenis.

Het is dan ook onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met de kinderen bij zijn ex-partner. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met deze kinderen noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera.

Betrokkene verklaarde dat zijn hele familie (moeder, zus en broers) in België verblijft. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze in België verblijvende verwanten aantoont.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om

regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Kroatië of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan huisdiefstal (22 feiten), feiten waarvoor hij op 10.05.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (2 feiten), feiten waarvoor hij op 12.05.2025 (op verzet vonnis 28.06.2023) werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegendheid van de uitoefening van hun bediening, met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg (herhaling), weerspannigheid zonder wapens (herhaling), feiten waarvoor hij op 03.02.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar. - Gezien voorgaande, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

Op 4 december 2025 heeft verzoeker een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de bestreden beslissing. Bij arrest nr. 337 266 van 5 december 2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze vordering.

Op 24 november 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van 3 jaar. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 353 958.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft daags voor de zitting stukken overgemaakt aan de Raad. Het betreft stukken die betrekking hebben op een recente tewerkstelling in Rotterdam. De Raad kreeg dit stuk pas via de griffie tijdens de zitting, eens nadat de debatten waren gesloten. Hoe dan ook betreft het stukken die dateren van na de bestreden beslissing, en kan de Raad er in het kader van de huidige annulatieprocedure geen rekening mee houden, nu hij zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, zijnde 24 november 2025.

3. Over de ontvankelijkheid

Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd op 21 januari 2026. Verzoeker werd dan gerepatriëerd naar Kroatië.

De Raad moet evenwel, wat het belang bij huidig annulatieberoep betreft, vaststellen dat een inreisverbod werd opgelegd op dezelfde dag als de bestreden beslissing, dat ook uitdrukkelijk steunt op de huidige bestreden beslissing. Het inreisverbod vindt uitdrukkelijk zijn grondslag in de huidige bestreden beslissing en werd ook aangevochten voor de Raad, in de zaak gekend onder het rolnummer RvV 353 958.

Ook al is de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod te onderscheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan, is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Bijgevolg, mocht de Raad een onwettigheid vaststellen in het huidige bestreden bevel, en overgaan tot de vernietiging ervan, heeft dit automatisch tot gevolg dat het inreisverbod eveneens vervalt.

Het belang bij een eventuele vernietiging van het huidige bestreden bevel is dan ook evident.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Uit het betoog blijkt dat hij ook gewag maakt van machtoverschrijding en machtsafwending.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing maakt zonder meer ook een inbreuk uit op artikel 8 EVRM.

Dit artikel waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Verzoeker heeft in België een familieleden met zijn familieleden die beschermd wordt onder artikel 8 EVRM. Het is duidelijk dat enkel op ons grondgebied het familieleden kan plaatsvinden.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familieleden. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, 8 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 8 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, 5 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 EVRM. Derhalve dient door de Staatssecretaris een fair balance te worden gemaakt, tussen de noodzaak om in te mengen in het privé- en familieleden van verzoeker wegens het gevaar voor de openbare orde en de impact van die inmenging op de betrokken personen. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn privé- en gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde).

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Unercriteria:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;*
- 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;*
- 3° de tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;*
- 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
- 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;*
- 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
- 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;*

8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;

9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;

10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

11° in voorkomend geval medische gegevens. Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).

De essentie van de fair balance is een billijke afweging tussen de particuliere belangen van de verzoeker en de belangen van de Staat.

DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Bovendien woont hij hier al meer dan 10 jaar. In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij.

Hij heeft sinds 2015 steeds in België gewerkt.

Hij heeft zijn verblijfskaart niet tijdig kunnen verlengen wegens de detentie.

Verzoeker zijn partner is op 11.02.2025 bevallen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn familie, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en van quasi alle rechten wordt benomen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Er is sprake van ernstige middelen of verdedigbare grieven die de schorsing van de bestreden beslissing verantwoorden."

Verzoeker voert aan dat hij duidelijk in België een familieleven heeft dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Zijn familieband is voldoende hecht. Een inmenging in zijn privé- en gezinsleven dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat niet wordt betwist dat hij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, zodat de gemachtigde een fair balance moet maken tussen de noodzaak tot inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker omwille van het gevaar voor de openbare orde en de impact op de betrokken personen, of tussen de rechten van het individu enerzijds en de rechten van de overheid om de openbare orde te handhaven anderzijds.

Verzoeker verwijst daarbij naar de Boultif/Uner-criteria waarmee in een dergelijke situatie moet rekening gehouden worden. Volgens hem heeft de gemachtigde geen passend en voldoende gewicht aan zijn belangen gehecht zodat niet kan worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van hemzelf. Zo haalt verzoeker aan dat het verderzetten van zijn privé- en gezinsleven elders onmogelijk is aangezien hij niets meer verloren heeft in Kroatië. Hij woont hier reeds 10 jaar, hetgeen een langdurig en ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied uitmaakt, en een niet te negeren band met de Belgische maatschappij is ontstaan. Verzoeker werkt sinds 2015 in België. De detentie ligt aan de basis van het feit dat hij zijn verblijfsrecht niet heeft kunnen verlengen.

Verder voert verzoeker aan dat zijn partner op 11 februari 2025 is bevallen. Bijgevolg is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk aangezien hij zal gescheiden worden van zijn familie, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en quasi alle rechten hem worden ontnomen. Uit het voorgaande blijkt volgens verzoeker dat de handelwijze niet getuigt van een zorgvuldig bestuur. De gemachtigde heeft de feiten niet correct beoordeeld en is minstens op onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Er is ook sprake van het overtreden van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of machtsoverschrijding of machtsafwendings. De motieven van de beslissing kunnen het dictum niet verantwoorden.

Beoordeling

Machtsafwendings vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177). In het middel wordt evenwel nergens aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing. Bovendien is het doel om de maatschappij te beschermen tegen een gevaar voor de openbare orde een geoorloofd doel, zodat geen machtsafwendings kan worden vastgesteld.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde heeft zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), niet overschreden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek uit te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu kan niet betwist worden dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft op het grondgebied. Er wordt immers niet betwist dat verzoeker de vader is van drie minderjarige kinderen, waarvan twee kinderen uit een vorige relatie en een partner heeft, die de moeder is van zijn jongste kind.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "*gezinsleven*". Om een voldoende graad van "*gezinsleven*" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60).

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn recent geboren kind en huidige partner niet betwist. Hij is evenwel overgegaan tot een belangenafweging, waarin hij stelt dat dit gezinsleven ook buiten België, bijgevolg in Kroatië, kan verdergezet worden, of middels moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken. Ook al volgt de Raad dat een gezinsleven met een zeer jong kind op basis van moderne communicatiemiddelen niet redelijk is, wordt in het verzoekschrift niet toegelicht waarom het verderzetten van het gezinsleven in Kroatië of met bezoeken niet mogelijk zou zijn.

Wat betreft de twee andere minderjarige kinderen stelt de gemachtigde dat het onduidelijk is of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Ook al kan de Raad niet onmiddellijk volgen dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en deze twee andere minderjarige kinderen om de redenen die de gemachtigde opsomt als verbroken zou moeten worden beschouwd, aangezien dit enkel in uitzonderlijke omstandigheden wordt aangenomen, blijft opnieuw de vaststelling overeind dat verzoeker niet toelicht waarom het verderzetten van het gezinsleven in Kroatië of middels bezoeken niet mogelijk zou zijn.

De gemachtigde heeft ook oog gehad voor het feit dat het jongste kind van zijn partner nog (zeer) jong is, hetgeen ook geldt voor de twee andere minderjarige kinderen, zodat het zich vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving kan aanpassen, indien het koppel ervoor zou kiezen het gezinsleven in Kroatië verder te zetten. De gemachtigde erkent ook dat zijn gezinsleden niet verplicht worden het Belgische grondgebied te verlaten.

Wat betreft de andere familieleden van verzoeker, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke, noch op onzorgvuldige wijze gemotiveerd dat geen elementen van bijkomende afhankelijkheid zijn aangetoond. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers inderdaad dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker gaat niet in op dit motief in het verzoekschrift.

Verder moet de Raad ook vaststellen dat de drie veroordelingen, waarvan twee recente, door verzoeker niet worden betwist en dat deze betrekking hebben op ernstige feiten zoals onder meer 'opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of een samenlevende persoon, of met wie hij samengewoond heeft', het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg (herhaling) en weerspanningheid zonder wapens (herhaling). Verzoeker betwist evenmin de beschrijving van de concrete feiten waarbij een politieagente door hem werd aangevallen, nadat zij hem weliswaar een pijnprikkel had toegediend, nadat de politie was opgeroepen 'inzake feiten van intrafamiliaal geweld.' De Raad acht het bijgevolg niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde omwille van het gedrag van verzoeker gewag maakt van een reële, actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Wat betreft verzoekers privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van voormeld artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, punt 59).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook erkend heeft dat verzoeker reeds in België aankwam in 2015 en ook over een E-kaart heeft beschikt. Verzoeker gaat evenwel niet in op de motieven waarin de gemachtigde stelt dat hij op 8 oktober 2021 van ambtswege werd afgevoerd en dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door de gemeente, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Verzoekers betoog dienaangaande is beperkt tot de loutere stelling dat zijn verblijfskaart niet tijdig kon worden verlengd wegens de detentie.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker ook een zekere periode heeft gewerkt, al dekken de stukken zeker niet de periode van 2015 tot heden. Bovendien heeft verzoeker geruime tijd in de gevangenis doorgebracht, zodat niet kan aangenomen worden dat verzoeker "*sinds 2015 steeds in België heeft gewerkt*", zoals hij aanvoert. Verzoeker legt aangaande die langdurige tewerkstelling geen begin van bewijs voor bij het verzoekschrift. Verzoeker verwijst verder nog naar vrienden van wie hij zou gescheiden worden, maar legt aangaande zijn sociale banden ook geen enkel begin van bewijs voor. Gezien het voorgaande kan het beschermingswaardig privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wel in vraag worden gesteld. In een dergelijke situatie diende de gemachtigde dan ook niet over te gaan tot een belangenafweging, specifiek in het licht van het privéleven.

Wat betreft het familie- en gezinsleven, waarop verzoeker ook de nadruk legt, herhaalt de Raad dat de gemachtigde is overgegaan tot een proportionaliteitstoets of belangenafweging en enerzijds erkend heeft dat de uitoefening van het gezinsleven met zijn partner en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen als gevolg van de thans bestreden beslissing, maar dat dit te wijten is aan verzoekers eigen buitensporig gedrag. Zoals hoger gesteld, heeft hij wel gewezen op de mogelijkheid het gezinsleven ofwel in het herkomstland, ofwel via bezoeken te onderhouden en heeft hij verder gesteld dat de strafbare feiten in casu een inmenging rechtvaardigen in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

Zoals de gemachtigde heeft gemotiveerd, heeft het feit dat verzoeker een gezin heeft in België hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Gezien die overwegingen heeft de gemachtigde de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad kan niet volgen dat hiermee een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke proportionaliteitstoets of belangenafweging is gemaakt. Uit de uitgebreide motivering blijkt eveneens dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden met de Boultif-criteria. Anders dan verzoeker stelt, oordeelt de Raad dat op grond van het betoog van verzoeker niet kan aangenomen worden dat de motieven van de beslissing het dictum niet kunnen verantwoorden.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Over de schorsing werd reeds door de Raad uitspraak gedaan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES